

## A SÁRKÁNYKIRÁLY HAGYATÉKA

*ELSŐ KÖNYV ~ A MÚLT*

*ÍRTA: STELLINA ENNA DRAGO*

### Köszönet

Örök hálám előolvasóimnak és bétáimnak, akik elfogadták a felkérésem. Ők voltak azok, akik javaslatokat tettek, mellettem álltak, amikor kezdtem feladni, amikor elvesztem a sűrűjében, vagy épp akkor, amikor bevitettem magam az erdőbe.

Nélkületek nem lennék itt, ezért ennek itt a helye.

Hálásan köszönöm:

**Csuriszka** – béta, előolvasó (2022)

**Moncsy** – béta, előolvasó (2022)

**Ferger Annamária Írónő** – béta,  
előolvasó (2023)

**Salera Matthews** – előolvasó (2024)

**Gery és a könyvek világa** – előolvasó  
(2024)

**Filotás Karina** – előolvasó (2024)

**Ezt a könyv nem született volna meg Édesanyám nélkül, aki mindig harcolt értem.**

**Köszönöm Anyu!**

*Minden lánynak, kinek elvették a bizalmát. Vegyétek fel a koronákat és merjete hinni. Hisz, ha kitartasz valami mellett, azt idővel, még ha sokat is kell rá várni, dolgozni, eléred.*

*Ne féljete hinni és kiállni magatokért!*

Előszó

Az út, amely a békéhez vezetett, hosszadalmas volt. A Földön élőknek semmi fogalmuk sem volt arról, mi zajlik más dimenziókban – egészen addig, míg a béke meg nem tört.

Elsőként a *Drahirok*<sup>1</sup> jelentek meg a Földön, majd a *Szipolyok*<sup>2</sup>, később pedig a többi lény is. A mi történelmünkben leginkább Sárkányölő Szent György neve maradt fenn, de vajon valóban ő állította meg ezeket a lényeket? Vagy csupán a monda szépítette meg a valóságot? Ezt talán a mai napig kérdezzetik a tudósok...

Egy azonban biztos: mint minden fajnak, a sárkányoknak is szükségük volt egy királyra. A fekete sárkányok mindig is magányosan, elvonultan éltek – egészen addig, míg egy baleset során egyikük össze nem találkozott egy nővel.

És bár ott volt a lehetőség, hogy a nő egyszerűen felkapja a közelében lévő kardot, és végezzen a haldokló sárkánnyal, ő mégis úgy döntött, megmenti. A tudásával, és a különleges képességével megmentette ezt a hatalmas lényt.

Mind a sárkány, mind a nő kapott valamit, amit akkoriban kevesen találtak meg: az igaz szerelmet. És egy varázslatot, amely áthidalta a két lény közötti különbséget.

Így lett képes Drakeron, és később leszármazottai, emberré változni. És így kapta meg Estwood népe a sárkányok nyelvét, hogy megérthessék mindazokat a sárkányokat, akikkel valaha találkoztak – és akikkel még csak találkozni fognak.

---

<sup>1</sup> *A Drahirokat a földiek Tűzsárkányokként ismerték.*

<sup>2</sup> *A Szipolyok a legveszélyesebb sárkányfaj – kiszipolyozzák áldozataik lelkét.*

<sup>3</sup> *Asztrálutazni > Asztrál utazás, olyan utazási forma, amit az ember csak lelkileg tud megtenni.*

## 1. FEJEZET

707

Ez volt az – az időszak, mikor megjelent a Lovagkor., amit nem tudnak pontosan behatározni, és ahonnan elindult minden. Az emberiség még igen gyermeki cipőben járt. Így azok, akik, védtek és óvták a titkot, különösen odafigyeltek, hogy a földön semmi se háborgassa meg a fejlődés kerekét. Beavatott druidák, mágusok és végül boszorkányok titka volt ez, hogy őrizték a szent átjárókat, melyekből a földön, három is megtalálható volt. A szent kapukat, csak azok voltak képesek érzékelni s feltárni, kikben megvolt a képesség. Ők csak egyek voltak azokból, kik azért feleltek, hogy a kialakult egyensúly a jó és rossz között, ne boruljon fel. Míg az ember a földön el volt foglalva magával, és lassan kezdtek kialakulni a páncélos lovasok, kik a királyt szolgálták, addig. Addig egész máshol, komoly csaták dúltak.

A Föld testvér bolygóján, mely az univerzumban gondosan el van rejtve, Dorian pontosan úgy nézett ki, mint a föld. Azon emberek éltek itt, kik jogosultak voltak a földről való átkelésre s követték a szabályokat, melyet a négy égtáj királyai hoztak a békéért.

Északon uralkodó Somir Xion halála után, unokaöccse Conrad Vexus hatalomra kerülése felborította az egyezséget. Conrad nem csak a négy égtáj felé akart terjeszkedni, más világokban is, így a föld felé is. Ám kezdeti próbálkozásokat hamar sikerült elnyomnia a Nyugaton uralkodó hegyek királyának, Lios Lavar királynak, ki nappal emberi alakjában, éjjel pedig nagy fekete kutyaként őrizte királyságának határait. Úgy tűnt, Conrad feladta a próbálkozást, de ez korántsem volt így. Varian Radigan felé fordult, ki távoli rokona volt, és a Delovani1 – szigeten élt.

– Úgy hallottam, gondjaid támadtak a hatalom átvételénél. Miben kéred a segítségem, testvér?

- Tudom, nem vagyunk egy anyától valók, de szükségem lenne a képességeidre. Most már király vagyok. Hatalmam van innen elvinni – felelte neki Conrad.
- Ez szép gondolat, de ezt a négyek tanácsa hozta meg, nem te. Miért nem vadászol le egy Fekete Sárkányt? Hisz azok is képesek uralni a Fekete mágíát.
- Nem hallottad? Jó pár éve a királyuk megtiltotta a népének ezt a mágíát.
- Nocsak. – Lepődött meg ekkor Varian. – Sárkány uraságnak nem fáj a foga a saját képességeire? Ez meglep.
- Nagyon jól tudod, mi történik azzal, aki ellenszegül – ekkor Conrad gyanakodva körbe nézett, majd vissza Varianra – neki.
- Tán nem félsz az alvilág urától? – kacagta el ekkor magát Varian, majd az asztalhoz lépett, ahol vörösborot kezdett tölteni kupákba. – Ha fekete mágíán töröd a fejed, csak tudd, nem csak azt sújtja, aki küldi, hanem azt is, aki kéri.
- Akkor mégis hogyan lesz enyém az uralom, mondd?
- Kihozol innen engem és a fiam. Pár évig a háttérben szépen elrendezünk együtt mindent. Addig a fiam, akit jól kiképeztem, szépen katonának áll Edgard Garethhez, akit kiskirályként ismerhetsz. Ő északon, azt Estwoodiaknak köszönhetően egy kisebb területen uralkodik. Úgy hallottam, Amarilla hercegnő szerelmes. Bizonyos források azt suttoják, nem is akárhova. Ugyanolyan képességei vannak, mint magának Noveknak, egyetlen egy szépséghibával. A legnagyobb ellensége, egy Arany Sárkány a nő választotta.
- Látom, a képességeid még mindig nem hagytak alább – dicsérte meg Conrad.
- Fogj egy ásvány gömböt, aminek a segítségével bárhova elláthatsz. Ehhez még kémkedő madarak sem kellenek.
- Mi a terved?
- Novek egyedül van. És nem mindenki tudja, csak ugye mi, akik képesek vagyunk láthatatlanul is járni, nem csak sárkány, emberi férfi is. Adjuk meg neki azt, amire egy férfi vágyik. Cserébe elveszük Edgard királyságát. Majd onnan, szépen elterjeszkedünk. A fiam segítségével természetesen.
- De ehhez az kell, hogy Amarilla teherbe essen? – lepődött meg Conrad.
- A húgom majd intézkedik mindenben, ne aggódj. De csak is lánya lehet. Ehhez pedig készítek egy italt. Az majd segíteni fog ebben a helyzetben is.
- Novek így hogyan esik ki a királyságából? Még mindig nem értem ezt a lépést.
- Drága Conrad, Novek mindig is olyan volt, mint az apja, és a nagyapja. A Drakeronok vére benne is ott csörgedezik. Hétszáz éve él, biztos vagyok benne, megannyi emberismerőst, barátot elvesztett már. Ha okot adnánk neki, hogy megfontolja a sárkány lét feladását egy halandó

nőért, sebezhetővé válik. A sárkányok világát pedig, a sárkányaival együtt, akkor veszem át veled.

– Varian, Novek nem fog visszatérni esetleg a fekete mágiahoz? Nem gondolod, hogy ezt meglépné?

– A Sárkány királyok történetét akkor te nem ismered, ezek szerint. Igyál egy kortyot – bízta, ő pedig meghúzta kupáját és kíváncsian várta, mit tud még a fivére.

– Hallottam a történetüket, de akkor nem a teljes verziót. – Felelt neki ekkor, Conrad közben pedig ivott egy kortyot.

– Az akkori Északi király, Kirag, felfogadott egy sárkány vadászt. A sárkányok akkor még szerte szét éltek, nem volt, ki összefogja őket. Mikor hazafelé tartott a vadászatból, az öreg Drakeron, ki akkor még a Fekete mágiaiban igenis jártas volt, megsérült. De röptében olyan helyre kényszerült leszállni, ahova a vadász nem követhette. Így azt hitték meghalt. Egy fiatal nő találta meg, aki az erdő szellemét kérte segítségül. De az elsőre elutasította és azt mondta, a sötétség ura majd segít neki. De az alvilág nem mozdult, Drakeron pedig úgy látszott nem képes varázsolni. Mozdulni is alig bírt. A nő ápolta, gyógyította. Végül maga Cernunos, az agancsos erdő szellem, az erdő istennő párja, segített rajtuk.

– Ez érdekes, ezt nem is hallottam. Miért nem írnak erről? – kérdezte meglepetten Variant.

– Gondosan el van rejtve a sárkányok könyvében. – Ekkor ő maga is ivott pár kortyot az édes, illatos, piros nedűből, majd a tűz felé nézett. – Drakeronnak a segítségért fel kellett áldoznia valamit. Ahogy a nőnek is. Drakeron megvált a fekete mágiától. Cserébe, emberré válhatott. A nő pedig azt a képességet kapta, hogy megérthette mikor a férfi sárkány volt. Az első szerelem az övéké volt. És az ő vérükből lett, az első Estwood. Majd a nő meghalt.

Drakeron még így is, hosszú, hosszú életnek örvendhetett. Viszont fiát annyira megviselte anyja elvesztése, hogy sárkányként, a sárkányok között talált szerelemre. Zahak felesküdt az Estwood család védelmére.

Emberré tudott változni, de az egyensúlyra törekedett sárkányok és emberek között. Az Estwoodiak pedig, más királyokkal keveredtek. Egész mostanáig, a két vérvonal egymás felé sem nézett mélyebb érzelmekkel.

– Ez maradjon is így. Mi pedig majd, elveszük a sárkányokat.

– Vagy azt, aki az életet jelenti magának a királynak.

– Varian, te már akkor kiterveltél mindent, mikor tudtad, érkezésem – jött rá ekkor Conrad.

– Megfogadtam, hogy ahogy lesz rá alkalmam, visszatérek és rútul visszaveszek mindent, ami az enyém volt. Nem tétlenkedtem. A feleségem megkínózták, a fiammal ide száműzték. Szemet szemért Conrad. Edgard nem teheti rá azonnal Amarilla lányára a kezét. Biztos vagyok benne,

az ő fiára is gondolna. Van egy ismerősöm, elintézem, hogy Amarilla oda kerüljön és ott szüljön meg. Mikor pedig elérkezik az idő és magához hívja a lányt, majd a fiam úgy fogja intézni, hogy hozzám kerüljön. Én pedig majd, eldöntöm, Novek megkapja-e, vagy akkor máshogyan lépjük meg esetleg ezt a vonalat.

– Csupa meglepetés vagy számomra, Varian – kezdett tapsolni Conrad, majd újabb kupa bort öntött magának – de mi lesz, ha utódja lesz?

– Ha jól forgatjuk a lapokat, nem lesz mag, mi kinőjön az ő szerelmükből.

– Természetesen nem ez a célunk, igazad van. A sárkány király félreállítása a fő tervünk, nem az, kivel és hol alapít családot. Hisz, nem lesz rá lehetősége, ha te és én összefogunk.

– Conrad, jól figyelj rám! Itt most a jól elrendezett kártyák és lépések a legfontosabbak és a kivárás. Abban pedig én, profi vagyok – nézett vigyorogva vissza rá, és elméjében már a következő lehetőségeket tervezte.

## 2. Fejezet

732

Hajnal volt. Mint mindig, korán kelt, szerette nézni a napfelkeltét. Aznap igencsak szeles idő készülődött.

Szerette a természetet, az erdőt, a virágokat, a napsugarat, de leginkább a szelet és az esőt. A szelet, mely éppen arcát simogatta a nyitott ablaknál. Nem volt hideg, inkább langyos, ezzel is jelezve, hogy éppen nyárnak megfelelő időre számíthat.

Pár másodpercre lehunyta szemét, majd nekikezdett átötlözni. Messze a királyságtól élt, a Vadrózsa kolostorban. Édesanyja tíz éve, hogy meghalt egy betegségben, de ráhagyott naplójából és még gyerekkorában mesélt emlékeiből jól tudta, hogy ki ő, és hogy mit tud. Ahogyan azt is tudta, ki volt az édesapja. Mikor Elinor kicsi volt, a képességei akkor kezdtek felébredni. Képes volt irányítani a szelet, s mikor szomorú volt, eleredt az eső. Sokszor pedig, ha dühös volt, óriási viharokat volt képes idézni. Míg édesanyja élt, a segítségével tanult és képezte magát. Majd magára maradt és a Zárda a saját maga módján próbálta őt nevelni. Az, hogy hogyan került ide, arra az édesanyja sem emlékezett. Sétálni volt, mikor a fájások elindultak. Majd valaki elrabolta, s idehozta. Itt is szült, majd mikor meglátták a nyakában az Estwoodiak címerét, a sárkányt piros rózsával, már tudták ki az. De titokban tartották a kíváncsi szemek elől. Hisz utána sem derült ki, ki vitte oda és mi okkal.

Elinor már egy ideje nyugtalanul aludt. Úgy érezte, valami történni fog, ami rá is befolyással lesz. De gondolatait hamarosan egy apáca kopogása zavarta meg, aki a hajnali misére hívta. Ő maga kifejezetten máshogy vélekedett az imáról. Úgy gondolta, nem feltétlen kell templom ahhoz, hogy a Jóistent közel érezze magához. De ezek a gondolatok jóformán nem érdekeltek ott senkit. Voltak bizonyos szabályok, és azokat be kellett tartania, akár tetszik, akár nem. Ezek között volt a kora reggeli és az esti ima is. Felvett egy melegebb köpenyt és már sietett is a templom hűvös falai közé, az ima helyre, ahol már készültek páran.

Ima alatt így csak a nap fénypontjára tudott gondolni, ami lassan már nyolc éve jelen volt az életében gondosan elrejtve, titokban tartva. Tizenhatodik születésnapján ugyanis a semmiből megjelent egy különös csomag. Benne egy napló, levél és a naplóhoz való toll. volt.

Ekkor ismerte meg a Sárkányok királyát, ki elmesélte röviden ki is ő, és honnan ismeri.

Édesanyja legjobb barátja volt, így a születésénél is ott volt. Mindvégig vigyázott rá, ha ő maga nem is sejtette. Most pedig ezzel a lehetőséggel a levelezésekkel egy új barátság alakult ki köztük. Megtanulta, hogyan varázsolja elő a naplót, és tüntesse el. Ez volt az egyetlen egy dolog, amit az apácák sohasem találhattak meg és vehettek el tőle. Ők úgy tudták, csak olvassa az egyik könyvet, amit a könyvtárból elhozott. Noha bármennyire is zárkózottak voltak, a vezető mindig igyekezett új könyveket hozatni, hogy a hercegnő és ő maguk se unatkozzanak. Persze az idősebbeknek elég volt a Biblia forgatása, és az egész napos ima.

Elinor, ahogy végzett a misével és a reggelivel, már sietett is vissza a szobájába. Ám félúton váratlanul megállította Fariam, az egyik idősebb apáca.

– Ne siess úgy, gyermekem - szólította meg nyájas, de határozott hangján -, ma kertészeti nap van. A levenduláknál kell segítened.

– Rendben. – Elinor elszomorodott, majd követte az apácát a kertbe.

Elinor szeretett kertészkedni, gyomlálni, kapálni. Cserébe a munkájáért mindig kapott egy nagy csokor levendulát. Régebben szeretett itt lenni, de amióta levelezett a sárkányok királyával, jobban szerette az ő írásait olvasni. A nap elhúzódott, és noha hozzá volt szokva a kerti munkához, most még szívének is fájdalmas távollét volt. Ebédkor harangoztak, és végre leváltották. Ebéd előtt gyorsan megmosakodott, majd evés után a szobája felé sietett. Az évek alatt megtanulta, hogy fő a biztonság, sohasem tudta kideríteni mennyit árulnak el róla az apjának, így beérve gondosan magára zárta az ajtót, leült ágyára, majd kinyújtotta a kezét és halkán ennyit suttogott:

– Jőjj elő.

Abban a pillanatban meg is jelent a napló, mely gondosan volt vezetve. Olykor virágok voltak belepréselve, máskor szép idézetek. Odaért a megjelölt részre, de még nem volt új bejegyzés. Gyorsan leírta, hogy itt van, majd sóhajtott egyet és türelmesen várt. Elmerült gondolataiban.

Mostanában furcsa álmai voltak, mely róluk szólt, hiába próbálta magát meggyőzni, hogy az álmok csak útmutató jelleggel vannak, és az ember maga dönt a sorsáról. Mégis, az érzései mintha erősebbek lettek volna Novek iránt. Mivel ő volt az egyedüli, aki megértette őt, egyben legjobb barátja, próbálta mindezt előtte titokban tartani. A sárkányok királya minden egyes szabad percét vele töltötte. A király igazán kedves lett a szívének. Bár önmagának is félt bevallani, talán bele is szeretett. Nem akarta elrontani mindazt, ami köztük van, de ez a mélyebb érzés kezdett egyre erősebb lenni. Olyannyira, hogy néhány képessége is megerősödött. Múltkor, mikor viharos eső esett és betörte ablakát, képes volt megakadályozni, hogy az eső beessen. Egész éjjel, még álmában is. Mindig, ha Novekra gondolt, forróság ölelte körbe a szívét, egyszerűen nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy az érzést nem csak ő érzi. Szerette volna kideríteni, de a Kolostor falai nem engedték. Próbált már korábban megszökni, de Novek már a legelsőről lebeszélte. „Várj.” Ennyit kért tőle. „Várj és légy türelmes, míg el nem jön a nap.” Mégis melyik nap? Oly sok nap és év tűnt már tova. Lepillantott a naplóra és észre sem vette az új bejegyzést. Ám ami ott állt meglepte.

„Holnap mindent megtudsz. Várni foglak.”

Ez szinte olaj volt szunnyadó lelkének tüzére. Rögtön megrohmozták gondolatai, mi lesz holnap, mikor és hol fognak találkozni. Sikerül végre innen elmennie? Mégis hogyan és miképpen? Sok ezer lehetőség rohant át az agyán. Ám mielőtt végképp ezekkel foglalkozhatott volna, a naplót gondosan összecsukta.

– Tűnj el – intett, és a napló már ott sem volt.

Próbált mély levegőket venni, de egyszerűen nem ment. Szinte a kezeit szorongatta már, úgy érezte, ki kell mennie egyet sétálnia.

– Nyugodj meg! – szólalt meg parancsolóan valaki a fejében hirtelen.

– Novek – suttogetta, a szíve még hevesebben kezdett verni.

– Kopogni fognak és egy levelet fogsz kapni. Annak egy részéből meg fogod tudni a kérdéseidre a választ.

Elindult az ajtó felé, ám mielőtt kinyithatta volna valóban kopogni kezdtek. Próbált gyorsan egy félénk mosolyt erőltetni magára, hogy semmi se árulkodjon izgatottságáról, majd kinyitotta az ajtót.

– Igen?

– Levele érkezett Edgard királytól – nyújtotta át egy apáca az uralkodói pecséttel ellátott különösen díszes borítékot.

– Azóta nem vette fel velem a kapcsolatot, amióta édesanyám eltűnt a királyságból – motyogott, majd megköszönte és becsukta az ajtót.

Az ágyhoz sétált, leült oda, pár másodpercig hezitált, majd végül csak felbontotta a neki szánt levelet. Edgard a levélben arra szólította fel, hogy haza kell jönnie, s mint egyetlen leszármazottnak el kell fogadnia a neki kijelölt férjet. Ez szinte jéghideg zuhanyként érte.

A vőlegényről nem esett szó, csupán annyit említett még, hogy holnap érte jön egy lovas hintó. Elinor dühében összegyűrte apja levelét, majd tűzre dobta. Bármennyire is próbálta magát nyugtatni, úgy gondolta, ezt nem teheti meg a király. Nem adhatja csak úgy oda őt akárkinek. Hisz a királyság az övé. Míg fel nem nőtt, az addig megjelölt királynak, vagyis Edgardnak kellett átvennie az uralmat. Elinor úgy érezte, nem beházasítani kellene. Nagyon sokat tanult, és olvasott. Tudta, képes lenne egy birodalmat el irányítani. Ha eleinte nem is menne neki könnyen, de beletanulna.

Mélységesen elítélte ezt a hozzáállást és nagyon jól tudta, nem a családi név fenntartása volt a cél, hanem egy újabb lehetőség lesz apjának a terjeszkedésére. Ekkor a felismerés belé vajt.

Az Északi Tartomány királya Conrad Radigan, születésétől fogva hadban állt Edgarddal. Csapatai jó ideje fosztogatták az ő és a déli területet. Időnként néhány vándor hírt hozott a kolostorba, ilyenkor titokban kihallgatta ezeket a beszélgetéseket, innen tudta, hogy Conrad fel akarja támasztani az egyik csontsárkányt egy fekete mágus segítségével. Akkor éjjel mesélt neki először Novek az egyensúlyról, melyet ő és a sárkány fajtársai védenek és annak megtartására törekednek. Mesélt neki a Csontsárkányról, kit, ha megidéznék, irányítója képes lesz megnyitni az alvilág kapuját. Amint az alvilág kapuja kinyílna, megszűnne a sárkányok világa és az emberek világa is, hisz démonsárkányokkal és szellemsárkányokkal szembe szállni örökös harc lenne, végül pedig biztosan elbuknának, mert ő maga sem tudta, milyen lények uralják még az alvilágot.

Novek azon volt, hogy mindez soha ne történjen meg, de a fekete mágus kicsúszott a megfigyelése alól és azóta hírét sem hallották.

A sárkányok pedig, kik az egyensúlyra törekedtek, már jó ideje békében éltek az emberekkel. Mindez köszönhető volt a Drakeron családnak, és leszármazottjának.

Vincent, Conrad öccse, Sötét Lovagként derekasan kiállt jó pár csatát. De utóbbi időben az a hír járta, hogy néhány tehetős támogató úr lányának erényét vette el. A kialakult pletykák miatt viszont most ezzel a problémával is foglalkoznia kellett, hisz emiatt a hír miatt néhány igen befolyásos urat elriasztott, kik szerették volna, ha beházasodik. Conrad így tisztára moshatná

öccse nevét, a kialakult szövetséggel újabb tartományt nyerne, ám Vincent által ezzel ismét fogságba kerülne, melyből sohasem szabadulna. Az akkori kényszerházasságokból a megmenekülés esélye igen csekély volt. És az első éjszaka után pedig még kevesebb lehetőség maradt, ha pedig megfogja a gyermek, annak születéséig nem számíthat a szabadulásra.

Megszakította gondolatait. Nem akart belegondolni, mennyi szörnyűség is járna mindezzel. Hányszor kéne beletörődve hagynia, hogy valaki olyan érjen hozzá, tegye magává, aki nem látna semmi mást benne, csak az utódlás lehetőségét. Inkább égetné fel elevenen egy sárkány. Pontosan ezt kívánta akkor. Még hogy kényszerházasság! Bármit, csak azt ne.

Ekkor, váratlanul megjelent előtte a naplója, mely magától kinyílt. Ledöbbsent, mert ilyen még sohasem volt. Szinte látta maga előtt, mit ír éppen Novek, a betűk előtte keltek életre és szöttek szavakat.

Ne gondold, hogy bárkinek átengedlek. Édesanyádnak megígértem, hogy csak a testemen keresztül és csak ahhoz mehetsz hozzá, akihez akarsz. Nem engedem ezt az egészet. Holnap bármi lesz, mi találkozni fogunk. Kerül, amibe kerül, én vezérelni fogom minden egyes lépésed, ha engeded.

Elinor ekkor gyorsan visszaírt.

– Várj rám. – Letéve a tollat, eltüntette a naplót, éppen jókor mert ismét kopogtak.

– Kérlek fáradj velem, a vezetőnő beszélni akar veled.

– Rendben! – Nagyon kíváncsi volt, mit akarhat tőle, eddig nem sokszor kellett előtte megjelennie.

A szobáig vezető út során, csak pár pappal találkoztak. Már a mécsesek égtek, néhányan már esti imához igyekeztek. A középkorú nő, kinek az arcán már megjelentek az első ráncok, végül megállt, majd kopogott.

– Szabad! – hallatszott az idősebb hang az ajtó mögül. Ekkor a kísérő kinyitotta, majd jelezte érkezésüket.

– Elinor megérkezett, ahogy kérte, anyám.

– Rendben, elmehetsz – nézett ekkor fel egy halom papír mögül.

Miután becsukódott az ajtó, még várt kicsit. Arca igencsak nyüzsgött volt, szemei alatt megjelenő karikák jelezték, hogy fiatalsága már bőven tova. Szemüvegét megigazította, majd megköszönte torkát, végül elővett egy kis könyvet.

– Ül le, kérlek! Érdekes dolgot találtam neked a napokban és ez pont jókor jön, ahogy hallom.

– Inkább állnék, megtartom jó szokásom – biccentett.

– Nos, rendben. Tehát, minden zárda vezetőnek van egy ilyen kis könyvecskéje. Ezt tovább adja a következő utódnak, aki szintén kap egy újat. Miután elolvassuk, a régit feltesszük a

többihez és jelképesen is át vesszük ezzel a zárda életét. Ebbe minden le van írva. Így az a nap is, mikor édesanyád ideérkezett.

– Ezt nem igazán értem most, Anyám, azt mondták, hogy nem tudják, ki volt az, aki idehozott.

– Éppen ez az. A helyzet, kicsit bonyolultabb, mint gondolnád. Anyád halála, nem véletlen volt. Nem betegség, ahogy te tudod. Mi úgy gondoltuk, szerény fejjel, ezt jobban el tudod fogadni, mint a szörnyű igazságot.

– Akkor mégsem betegség volt, ahogyan sejtettem is.

– Igen, lányom, megmérgezték. Valaki, úgy intézte, hogy ide kerüljete, itt nevelkedj fel. De azzal nem számolt, hogy a besúgóját megelőzték. Egy köpenyes férfi hozta ide édesanyádat mondván, hogy bajban van és fogadjuk be őt, míg ő maga, utána néz ki is az.

– Köpenyes férfi – mormogta az orra alatt –, de mégis ki lehetett, és miért nem tudott a besúgóról?

– Akkor még segítő voltam az előző Zárda vezető mellett. A köpenyes férfi mindig meglátogatta édesanyádat a szülés után. Jól ismerték egymást, de a kialakult helyzet úgy kívánta, hogy itt maradjatok. Majd kirobbant a háború. A besúgó eltűnt és mi mindannyian, a köpenyes férfi is, azt hittük, a háborúba vészett. De mikor édesanyád meghalt és eltemettük, a besúgót megtalálták. Maga a Sárkány király végzett vele.

– Ezt honnan tudja. Láttá, anyám? – döbrent meg Elinor.

– Alfonz, aki a családja után itt talált újra nyugalomra, bizonyára emlékszel rá, ő szokott elmenni a távoli faluba nekünk, ha kell éppen valami, amit mi magunk nem tudunk előkészíteni. Ő, mesélte. Azt tudnod kell, hogy egy sárkány nem kíméletes. Nem ad még egy esélyt, és nem enged el, ha számára kedves személyt elveszik tőle. Novek király volt, a köpenyes férfi Elinor.

– Novek, – suttogta és ekkor ledöbbenve úgy érezte, le kell ülnie.

– Igen, lányom, ő volt az, aki azóta amióta megszülettéél védelmezett titeket. De a háború miatt nem lehetett mindig itt. Pedig szívesen láttuk őt, emberként természetesen. Hisz a király, akármilyen is, ha nem árt Isten házának, ő maga is bebocsájtást nyer bármikor.

– A háború mikor csillapodott le? Erre nem emlékszem.

– Édesanyád halála, mélységesen megrendítette a Nyugat és Déli királyságokat. Edgard ekkor már trónon volt, de nem tett semmit. Viszont Conrad, úgy látszik felmérte, a veszteség súlyosságát és egy időre leállt a háborúval. Azt akarom, hogy tudd, bármit is akar a király helyettes, a trón téged illet. Férj nélkül is. Nem kényszeríthet semmilyen házasságba. Neked viszont jogod van attól kérni támogatást, hercegnő révén, kitől jónak látod. A hegyek népe és a sárkányok királya biztosan melléd áll gondolkodás nélkül.

– Nem fogom hagyni, hogy elvegyék azt, ami az enyém – jelentette ki határozottan.

– Azt jól is teszed, mert maga Conrad is megakarja szerezni. Most pedig, jobb, ha lefekszel pihenni. Az út hosszú lesz, és fárasztó.

– Köszönöm a segítséged, Anyám.

– Mi teljesen pártatlanok vagyunk addig, míg a háború keze túlságosan nem nyúl ide, és ez, lassan be fog következni. Én pedig túl sok napot éltem már, és szeretnék is megélni az úr szolgálatában. Neked viszont, dolgod van ebben a háborúban. El kell foglalnod a helyed. Beszélj Edgarrdal, majd tedd meg azt a lépést, amit kell, a királyságodért.

– Mindenképpen. Köszönöm – hajolt meg előtte, majd visszasétált a szobájába.

Az éjjel próbált aludni, nem is írt Noveknak, hogy elmesélje, mit tudott meg róla. Túlságosan sok minden aggasztotta. Ám ahogyan ott forgolódott, egyszer csak valami mintha gyengéden megsimogatta volna lágyan a homlokát, ő pedig azonnal álomba szenderült.

Hajnal volt, mikor újra eleredt az eső. Sejtette, hogy varázslattal altatták el, és azt is jól tudta, ki volt a tettes. Így ezek után pedig kifejezetten büntudata volt, hogy nem kereste Novek társaságát. Még feküdt pár percig az ágyban, majd felkelt. Átöltözött, és megágyazott. Szorongott kicsit. Nem volt az ő világa az itteni élet, ezt valahogy mindig is tudta, érezte. Viszont senkit sem hibáztatott. A Kolostori életnek is megvolt a maga kis szépsége, ez is egy elzárt család volt, ha mondható annak.

Egyszer csak kopogtak, felállt, még egyszer körbenézett, mintha csak egy rövid búcsút akart volna venni eddigi zárkájától, ami egyben menedéke is volt, majd az ajtóhoz lépett.

– Megjöttek Önért, hercegnő. Kérem, jöjjön velem! – Az egyik fiatalabb apáca volt, akit két éve adtak be a szülei, vele tartott. A kolostor komor kő falai, üveg ablakai melyek néhol hol kicsik, menet közben olykor nagyok jeleket meg bal oldalt. Olykor egy besüllyesztett mélyedésben hol egy szobor, ismét arrébb egy kereszt jelent meg. Egész felüdüléssé vált, mikor megjelent néhol egy váza egy szobor mellé letéve. Elinor számára amióta az eszét tudja, mindig is nyomasztó volt itt lenni. Leérve a hatalmas nagy kőből készült kijáratott, egy egyszerű fa ajtó védte, mely most nyitva állt. Éppen ima volt, úgy látszik senki sem akart tőle elbúcsúzni, vagy éppen túl fájdalmas lett volna a búcsúzkodás, mindezt nem tudhatta. Egy fiatalabb nő várta a hintó előtt, a ruhájából ítélve, mely díszes volt, udvarhölgy lehetett. Ám ez Elinort kifejezetten meglepte, sőt fel is dühítette. A nő azonnal megláthatta arcán a haragot, mert meghajolva rögtön felelt neki, minden kérdés nélkül.

– Níria vagyok, hölgyem. Én leszek a kísérője az úton.

– Mi ez? – szólalt meg dühösen. – Fél a király, hogy megszökök? Jól teszi, nem adott sokkal több lehetőséget. De mielőtt bármit is döntenék, azért gondolhatná, hogy meghallgatom! –

felelte szárazon, majd beült a kocsiba és várta, hogy elinduljanak. Persze sajnálta Níriát, nem rajta akarta minden dühét levezetni, de bántotta a király bizalmatlankodása.

Az út fárasztó volt számára, hisz nem szokta meg. De hogyan is szokhatta volna, a zárda falai között még lovat sem látott, nemhogy hintót.

Az elhagyatott tájak, a rejtett patakok s folyók, melyek félve meg-megcsillantak a nap fénye alatt, csodás látvány volt szemének. Néha egy madár kellemes dala kísérte a menetelő lovak hangját, és volt, mikor egy riadt őzcsoport csörtetett át valahol egy bokrokkal teli ösvényen. Mikor elérték a táj határait, a kocsis felkiáltott.

– Megérkeztünk! Ez már a királyság határa!

Elinor ekkor felsóhajtott. Renegád gyönyörűséges erdői, mezői és patakjai lélegzetelállító voltak. A Duddon folyó<sup>4</sup> békésen haladt medrében, színe még mindig átlátszó volt, hideg és szomjat oltó. Bár néhol az erdő miatt igen hamar mélyült és a sodrás miatt, zavarossá is vált a vize. Igen nagy kihívást jelentettek jól úszni tudók számára is egyes részei. Édesanyja sokat mesélt a tájról, és legjobb barátjáról, a Sárkányok királyáról. Ekkor elgondolkozott.

Vajon mennyi mindent kellett áldoznia Noveknek mindezért? Egy kislányra vigyázni, látni, ahogy felnő, most meg attól megóvni, nehogy valaki olyan vegye el, akihez egyáltalán nem akarná engedni. Jó párszor megfordult a gondolat a fejében, vajon mennyi idős is lehet?

Talán hamarosan a lehetőségek, úgy hozzák, hogy mindezt végre megtudja.

---

<sup>4</sup>A **Duddon** egy folyó Északnyugat-Angliában.